

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเจ้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาวอรุณี คณานิธิกรรหัสบุคคล..... 001098

เบอร์โทรภายใน.....02-2011410เบอร์โทรมือถือ 084-3536407 Email Address..... arunee.pas@mahidol.ac.th

หน่วยงาน.....หอผู้ป่วยทารกแรกเกิด (4SP)

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด)..... งานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์ ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ

*ชื่อ-สกุล..... นางสาวอรุณี คณานิธิกร รหัสบุคคล..... 001098

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ส่วนที่ 2

ชื่อเรื่อง..... ย้อนวันวานที่แสนร้าวรานหัวใจ

“ประสบการณ์ที่แสนร้าว เป็นเรื่องราวที่คอยเตือนใจ” เป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับตนเองเมื่อ 30 ปีที่แล้ว ข้าพเจ้า น.ส.อรุณี คณานิธิกร (ปันสิริ) จบการศึกษาดุติประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาลหลักสูตร 1 ปี จากโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี เมื่อปี พ.ศ. 2525 และได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือน เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2526 หลังจากได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการ จะมีสิทธิ์ในการเลือกแผนกที่ต้องการได้ 3 ลำดับ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้เลือกตามลำดับความชอบ ซึ่งอันดับหนึ่งเป็นงานกุมารเวชศาสตร์ รองลงมาเป็นงานสูติกรรมศาสตร์ และสุดท้ายเป็นงานศัลยกรรมศาสตร์ และแล้วข้าพเจ้าก็ได้รับเลือกให้ไปอยู่ที่งานกุมารเวชศาสตร์ได้ดังที่ตั้งใจไว้ ซึ่งได้ปฏิบัติงานอยู่ที่ห้องผู้ป่วยเด็ก 2 ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษามีอายุน้อยระหว่าง 5 – 15 ปี

ในระหว่างที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยเด็ก 2 ร่วมกับพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลรุ่นพี่ คู่กับเพื่อนรุ่นเดียวกัน ซึ่งเพื่อนเป็นเด็กเรียนดี และได้เกียรตินิยมอันดับ 1 แตกต่างจากตัวข้าพเจ้าที่เป็นคนที่เรียนรู้ช้า กว่าที่จะเข้าใจทำเอาพี่ๆ พยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลเหนื่อยไปตามๆ กัน แต่ด้วยหัวใจที่รักในวิชาชีพ และเป็นคนที่ไม่เคยย่อท้อกับอุปสรรคอะไรง่ายๆ ข้าพเจ้าจึงมีความมุ่งมั่น และตั้งใจในบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างเต็มที่และสุดความสามารถ เพราะสมัยเด็กๆ มีความฝันอยากเป็นพยาบาล อยากให้มารดาได้เห็นลูกสาวอยู่ในเครื่องแบบพยาบาล ซึ่งตามความนิยมในสมัยนั้นถ้าเป็นลูกชายก็อยากให้รับราชการทหาร แต่ด้วยไม่ความพร้อม และความจำเป็นต่างๆ จึงสามารถสอบได้แค่ผู้ช่วยพยาบาล แต่ถึงยังงั้นข้าพเจ้าก็ภูมิใจมากเหมือนกัน ภายหลังจากทำงานที่หอผู้ป่วยเด็ก 2 ได้ประมาณ 1 ปี หัวหน้าหอผู้ป่วยได้แจ้งขออาสาสมัครที่จะย้ายไปทำงานที่หอผู้ป่วยเด็ก 4 เนื่องจากขาดบุคลากรในตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาล มีจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอต่อการดูแลผู้ป่วย ในขณะนั้น ตัวเลือกก็มีเพียงตัวของข้าพเจ้า และเพื่อนอีกหนึ่งคนมาปฏิบัติงานพร้อมกัน ต้องเป็นคนใดคนหนึ่งลงไปช่วยงาน ด้วยความที่ปฏิบัติงานที่หอผู้ป่วยเดิมเกิดความชำนาญแล้ว และคุ้นเคยกับเพื่อนร่วมงานจึงมีความรู้สึกไม่อยากไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น เพราะอาจทำให้รู้สึกอึดอัดใจด้วย และในเรื่องของการปฏิบัติงานที่ไม่เหมือนกัน จึงทำให้ไม่มีใครอยากไป เมื่อหัวหน้าเห็นดังนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มโดยเลือกพญญชนะตัวสุดท้าย ซึ่งเป็นชื่อของตัวข้าพเจ้าเองที่ขึ้นต้น ด้วยพญญชนะ “อ” ซึ่งเกือบเป็นตัวสุดท้ายของพญญชนะไทย และแล้วก็เป็นที่มาของการเข้ามาเป็นสมาชิกในหอผู้ป่วยเด็ก 4

ข้าพเจ้าได้ย้ายมาทำงานในหอผู้ป่วยเด็ก 4 ก็ต้องมาฝึกทำงานในฐานะเป็นน้องใหม่อีกครั้ง การได้มาอยู่แบบไม่เต็มใจทำให้ไม่สนุกกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ การเริ่มปรับตัวเข้ากับคนและสถานที่ใหม่ๆ แต่นั่นก็เป็นอุปสรรคได้ไม่นานเมื่อคิดว่าเวลาอะไรก็ต้องทำตามหน้าที่ แม้หน่วยงานจะแตกต่างกันก็ตาม การเปลี่ยนแปลงที่เคยดูแลเด็กโต พุดคุยรู้เรื่อง กลายเป็นต้องมาดูแลไข้ที่เป็นทารกแรกเกิดที่ตัวเล็กๆ ผิวบางๆ ไสๆ ซึ่งเป็นทารกที่เกิดก่อนกำหนด หรือทารกบางคนก็เป็นทารกเกิดครบกำหนด แต่มีอาการป่วยต่างๆ เช่น ภาวะตัวเหลือง ภาวะหายใจลำบาก หรือภาวะน้ำตาลในเลือดต่ำ เป็นต้น ซึ่งการข้าพเจ้าเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของที่นี่ กลายเป็นสิ่งที่รู้สึกว่าการทำหาย ได้เริ่มต้นเรียนรู้จากพี่พยาบาล และพี่ผู้ช่วยพยาบาล อยู่ร่วมกันแบบพี่น้อง รักใคร่กลมเกลียว อะไรที่ข้าพเจ้าทำไม่ถูกต้องก็จะได้รับการตักเตือน ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยจากหัวหน้าหน่วยงาน เปรียบเสมือนคุณแม่ของหอผู้ป่วยเลยก็ว่าได้ ด้วยภาระงานจะทำงานเป็นกะ มีเวรเช้า เวรบ่าย และเวรดึก ในขณะนั้นได้พักอยู่ในหอพักพยาบาล 2 เป็นหอของทางโรงพยาบาลที่จัดไว้ให้ ส่วนตัวจึงชอบที่จะไปขึ้นเวรบ่าย เพราะจะได้ตื่นสาย และเวลาลงเวรประมาณ 23.30 น. ซึ่งรู้สึกว่าเป็นเวลาที่ใช้

ชีวิตปกติ และยังได้เงินค่าเวรอีกด้วย โดยค่าเวรบาย-ดึก จะได้เวรละ 15 บาทเท่ากัน ในช่วงแรกของงานทำงาน ได้รับเงินเดือนเริ่มต้น 1680 บาท ในขณะที่พยาบาลได้รับเงินเดือน 2250 บาท ในขณะนั้นค่าครองชีพถูก ข้าวไข่เจียวราคาเพียง 7 บาทเท่านั้นเองซึ่งแตกต่างจากปัจจุบัน และแล้วประสบการณ์ที่แสนร้ายก็เกิดขึ้น ในช่วง พ.ศ. 2530 กว่าๆ จำได้ไม่แน่นอน วันนั้นเป็นวันที่ข้าพเจ้าขึ้นเวรบาย มีอัตราค่าจ้าง พยาบาล 2 คน และผู้ช่วยพยาบาล 2 คน รวมเป็น 4 คน เหตุเกิดเวลาประมาณ 18.00 น มีการรับเด็กทารกแรกเกิด เหมือนว่ามารดามีประวัติแม่น้ำเดินก่อนคลอด ทำให้ทารกต้องได้รับยาฆ่าเชื้อ ในระหว่างแรกรับทารกมีภาวะอุณหภูมิร่างกายค่อนข้างต่ำ จึงต้องให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ในปัจจุบันจะมีเครื่องที่ให้ความอบอุ่นแก่ทารกเรียกว่า warmer สามารถปรับลด-เพิ่มอุณหภูมิให้เหมาะสมกับทารกแต่ละคนได้ แต่เหตุการณ์ในวันนั้นหอผู้ป่วยเด็ก 4 ยังไม่มีเครื่อง warmer ในหน่วยงาน มีเพียงโคมไฟส่องให้ความร้อน และความอบอุ่นแก่ทารก ขณะที่รับผู้ป่วยเจ้าหน้าที่แต่ละคนก็ได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบ โดยมีน้องผู้ช่วยพยาบาลที่ปฏิบัติงานร่วมกันนำโคมไฟดังกล่าวมาส่องให้ความอบอุ่นทารก ข้าพเจ้าจะเข้าไปดูทารกเป็นระยะๆ เพื่อประเมินอุณหภูมิร่างกาย โดยใช้ปรอทวัดทางทวารหนักทุก 15-30 นาที จนกว่าอุณหภูมิร่างกายจะปกติ แต่ด้วยเหตุสุดวิสัยในเวลาที่กำลังจะเข้าไปวัดอุณหภูมิร่างกายของผู้ป่วยกับน้องผู้ช่วยพยาบาลอีกคนหนึ่ง ปรากฏว่าโคมไฟได้ตกลงมาครอบช่วงปลายเท้าของผู้ป่วย จนเกิดภาวะผิวหนังพองเป็นน้ำ ข้าพเจ้าและหัวหน้าเวรจึงลงความเห็นกันว่าให้ตามแพทย์เวรมาประเมินอาการ และแจ้งให้ผู้ปกครองของผู้ป่วยรับทราบ และทำให้ทารกต้องได้รับการรักษาในโรงพยาบาลนานมากขึ้น จากเหตุการณ์ในวันนั้นตัวข้าพเจ้า และผู้ที่ปฏิบัติงานร่วมกันต้องเขียนรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นภายในเวร และต้องลงนามรับทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้น ต่อมาได้รับทราบจากหัวหน้าหอผู้ป่วยว่าทางผู้ปกครองของผู้ป่วยได้ทำเรื่องฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากทางโรงพยาบาล ซึ่งเป็นมูลค่ามาก และต้องไปรับทราบข้อกล่าวหาที่ศาล ข้าพเจ้าและผู้ที่ปฏิบัติงานร่วมกันในเวรนั้นได้ทราบภายหลังว่า ผู้ปกครองของผู้ป่วยต่อรองมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วย เนื่องจากสูญเสียนิ้วเท้าไปทั้งหมด 4 นิ้วเป็นจำนวนเงิน 4 ล้านบาท เป็นความสูญเสียที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้กับบุตรของเขา ข้าพเจ้าและผู้ที่ปฏิบัติงานนั้นรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น และเป็นเหตุการณ์ที่คอยเตือน และฝังอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าตลอดการทำงานที่ผ่านมา จนจบจะถึงวัยใกล้เกษียณอายุ ข้าพเจ้าไม่สามารถลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ยังจดจำได้ว่าผู้ป่วยในนามสกุลอะไร (ในขณะนั้นผู้ป่วยจะใช้แทนการตั้งชื่อของทารกแรกเกิด) ได้จนมาถึงวันนี้ ตอนนี้เด็กทารกตัวน้อยๆในวันนั้น คงเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุประมาณ 30 ปีแล้ว

จากเหตุการณ์ในวันนั้นเป็นสิ่งที่เตือนใจให้ข้าพเจ้ามีความระมัดระวัง ในการดูแลผู้ป่วยมากยิ่งขึ้น เพราะในหน้าที่และอาชีพที่ปฏิบัติมีความเสี่ยงสูงในการดูแลผู้ป่วย ต้องมีจิตวิญญาณในการดูแล รักษา ด้วยความจริงใจ และซื่อสัตย์ ถูกลักษณะในหน้าที่ของตนเอง เราทุกคนในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติการ ไม่ว่าจะตำแหน่งไหนๆ จะเป็นพยาบาลหรือผู้ช่วยพยาบาล ควรตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้นซ้ำกับผู้ป่วยคนอื่นๆ ความสูญเสียไม่ว่าจะมากหรือน้อย หากเกิดขึ้นแล้วก็ไม่สามารถแก้ไขได้ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าเลยอยากให้เรื่องราวของข้าพเจ้าเป็นอุทาหรณ์แก่รุ่นน้อง ทั้งพยาบาล และผู้ช่วยพยาบาล ในรุ่นต่อไป ได้ตระหนักถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเองต่อผู้ป่วยไม่ว่าจะเป็นทารกแรกเกิด ไปจนถึงวัยรุ่น เราต้องมีความระมัดระวังให้มากในการดูแลรักษา เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมักเกิดจากความประมาท ขาดความระมัดระวัง และความใส่ใจในหน้าที่นั้นๆ ขอให้ทุกท่าน มีสติ และตระหนักในการดูแลผู้ป่วย เพื่อให้เกิดปลอดภัย และประโยชน์สูงสุด

อรุณี คณานิกร

ลงชื่อ นางสาวอรุณี คณานิกร (เจ้าของผลงาน)

อรุณี

ลงชื่อ นางสาวชฎารัตน์ คำอุเทน (หัวหน้าหอผู้ป่วย)
สังกัด งานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์

29 เมษายน 2565